

og røbede det undertiden paa en næsten stødende Maade. Nogen bestemtere Grund for sin Uvilje vidste hun ikke at give. Paa Pers gentagne — lidt mistænksomme — Spørgsmaal derom svarede hun altid det samme, nemlig at han allerede som Dreng havde været hende imod. Per lagde da ogsaa Mærke til, at Hr. Brück, der havde faaet Plads skraas overfor hende, ikke havde Held med sine Forsøg paa at knytte en Samtale med hende over Bordet. Inger besvarede hans Henvendelser med en eller anden ligegyldig Talemaade og saae saa til den anden Side.

Efter Bordet fordelte Selskabet sig paa sædvanlig Provinsmaner saaledes, at Damerne blev i Dagligstuen, mens Herrerne trak sig ind i Kontoret for at kunne ryge Tobak og give Snakken løsere Tøjler. Her frigjorde man sig i al Mågelighed for den sidste Rest af Selskabstvang, fortalte Historier, drak Likører, nød sine Opstød eller smaablundede.

Per var kommen til at sidde saaledes, at han fra sin Plads kunde holde Øje med, hvad der foregik i Dagligstuen. En Hængelampe med mørkerød Skærm lyste over Divanbordet, og rundt om dette sad Damerne som i et Brandskær og hækledede eller broderede. Ogsaa derinde fløj Ordene frit fra Læben; og det var ikke svært at se, hvorum Talen drejede sig. Kun Husholdningsbesværligheder og Tjenestefolk var i Stand til at